

© by Jane Kievit
All rights reserved
Alle rechten voorbehouden
Uitgeverij: Yanga België - Nederland
www.yanga.mijnbestsellers.nl

Niets in deze uitgave mag verveelvoudigd en/of gekopieerd worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, internet, of op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur

Elke gelijkenis met bestaande personen of locaties is ontsproten aan de fantasie van de schrijver en berust op louter toeval.

De erfenis van Robar
Deel 2
Blauw kristal

Twintig jaar later

Angie en Henry zitten in het salon voor het haardvuur. Henry leest een boek en Angie is met een handwerkje bezig. Plots heft Henry het hoofd op: “Angie, hoor jij het ook?” Verrast kijkt Angie hem aan, maar op het moment dat ze iets wil zeggen, vliegt de deur open en stormen Jack en Victoria binnen.

“Oma, Opa!” roepen ze en ze klimmen meteen op Henry’s schoot die ze lachend knuffelt. Sarah komt ook binnen, sluit de deur en omhelst haar ouders.

“Komt Robert nog mama?”

“Hm, misschien wel,” antwoordt Angie lachend, ‘maar je weet dat hij altijd zo druk bezig is, dus dat kan nog wel even duren.’”

“Ja, zo kennen we hem,” lacht Sarah nu ook, maar Henry voelt wel dat er iets bijzonders aan de hand is met zijn dochter en kijkt haar opmerkzaam aan.

“Is er iets mis, Sarah?” vraagt hij als ze het eerste kopje thee gedronken hebben.

“Ach nee!” schokschoudert Sarah een beetje onwillig.

“Kom, Sarah, ons maak je toch niets wijs?” kijkt Angie nu ook haar dochter aan en eindelijk.

“Mama,” geeft Sarah eindelijk toe, “weet je nog dat je ons dat verhaal vertelde over de geesten die hier in het landhuis kwamen?”

“Ja,” knikt Angie nadenkend, “jullie moeten toen ongeveer 16 jaar geweest zijn. Waarom vraag je dat, kind. Is er iets gebeurd?”

“Kom,” stuurt Sarah Jack en Victoria naar de keuken, “ga maar kijken of de kokkin misschien nog een hapje voor jullie heeft.”

Jack en Victoria rennen het salon uit en gespannen zien Henry en Angie hun dochter aan, die wat onrustig op haar stoel draait.

“Zeg het nu maar Sarah?” spoort Henry haar aan, “mama en ik hebben al een tijdje in de gaten, dat je ergens mee zit.”

“Mama,” begint Sarah na even nagedacht te hebben, “heb jij die geesten na onze geboorte ooit nog terug gezien?”

Verbaasd kijken Henry en Angie elkaar aan en Angie schudt haar hoofd:

“Nee, nooit meer. Waarom vraag je dat?”

“Sinds ik met John en de kinderen in het Mortonhuis woon, heb ik het gevoel, niet altijd maar soms, alsof er mensen achter mij staan. Als ik me dan met een ruk omdraai, zie ik niemand. Ook hoor ik ’s avonds zachte pianomuziek, waarvan ik niet weet of ik het nu droom, of dat het echt is. John gelooft me niet als ik het hem vertel en denkt dat ik droom.

Sarah slaat haar handen voor het gezicht en begint te huilen. Haastig gaan Henry en Angie allebei naast haar zitten.

“Lieve kind, ik begrijp, dat je het er moeilijk mee hebt,” zegt Angie medelevend en kijkt

Ze kijkt Henry aan. Het lijkt wel alsof ze hem vraagt of de geesten nu echt terug gekomen zijn. Henry haalt zijn schouders op, want hoe kan hij haar daar nu een antwoord op geven?.

“Denk je dat die geesten jou kwaad willen doen, Sarah?” vraagt hij aan zijn dochter.

“Nee,” zegt Sarah, “ze doen me niets, maar het lijkt erop dat ze me steeds achtervolgen.”

“Sarah,” zegt Henry zachtjes, “nadat hij even naar Angie gekeken heeft, “We moeten je nog iets vertellen. Toen de mensen, die je moeder haar oom en tante noemde, afscheid namen, verdwenen ze in de duisternis. Zoals mama vertelde zijn ze daarna nog één keer terug geweest, toen jullie geboren werden. Mama weet dat niet, omdat ze moe was en moest uitrusten van jullie geboorte, maar één geest kwam heel even bij mij en in die geest herkende ik de man, die zich oom Burton noemde. Die geest zei, voor hij een laatste keer verdween: “zoals wij voor Angie zorgden, zo zullen we ook voor jouw kinderen zorgen. Dit doen we zonder dat ze het beseffen. Mochten ze toch ooit het gevoel krijgen dat we in hun buurt zijn, zeg hun dan met een gerust hart, dat we er alleen zijn om hun te helpen en hun geen kwaad willen doen.”

Henry houdt ademloos op en ook Angie wacht gespannen af.

“Dus die geesten kunnen er echt geweest zijn?” vraagt Sarah.

“Ja, dat kan,” zegt Angie, “en als dat zo is, dan mag je er zeker van zijn dat de geest van oom Burton de waarheid spreekt en ze je nooit kwaad zullen doen.”

“Ik had ook niet de indruk dat ze me wilden aanvallen of zo,” zegt Sarah nu lachend, “ik had alleen steeds zo’ n vreemd gevoel over me heen, alsof ik begluurd werd.”

“Oom Burton zal je een knappe dame gevonden hebben,” grijnst Angie.

“Maar dat zal tante Margareth hem vast niet in dank afgenomen hebben,” schaterlacht Henry, waarna hij zijn kopje thee opneemt en het in één teug leeg drinkt.